

fantastisk, at amterne har kunnet drive deres rådgivningsvirksomhed for 15 mio. kr., når man har fået bare et nogenlunde indtryk af det omfang, som rådgivningsvirksomheden har i dag. Derfor er vi meget tvivlende over for, om den rådgivningsvirksomhed reelt er finansieret med 15 mio. kr., som er det beløb, staten ifølge forslaget skal have som almindelige driftsudgifter til VISO, for så vidt angår specialundervisningsopgaven. Den vejledning er ikke bare lige vejledning. Vi taler om forældre og om børn, der oplever sig i en meget udsat situation med hensyn til børnenes undervisning og uddannelse, og derfor er det ikke ligegyldigt, hvordan deres retssikkerhed er, ikke kun til at kunne klage, men også til at kunne få information om, hvilke tilbud der egentlig ville være de rigtige.

Vi har derudover svært ved at forestille os, hvordan kommunens, sagsbehandlernes indhentning af viden hos VISO skal matches med det udbud, som regionerne måtte have, men det er måske nogle af de ting, som vi kan få opklaret under udvalgsarbejdet.

I hvert fald ser vi meget frem til udvalgsarbejdet, for uanset, hvordan vi kommer til at stemme til forslaget til sidst, vil vi gerne have, at alle har et fuldstændig lysende klart billede af konsekvenserne af denne her lovgivning, hvis den bliver gennemført uden ændringer. Det er, fordi vi tror, det er vigtigt, at borgerne ved, hvem det er, der har ansvaret, hvis det viser sig, at blot nogle af de bekymringer, som vi gør os i øjeblikket, faktisk bliver til virkelighed.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ordføreren. Næste ordfører bliver fru Pernille Vigsø Bagge.

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Dette lovforslag, som bl.a. omfatter overførsel af amternes ansvar for folkeskolens vidtgående specialundervisning til kommunerne, har temmelig vidtrækkende konsekvenser for alle de parter, det involverer. Det kan godt være svært at gennemskue de konsekvenser på nuværende tidspunkt, men hvis man skal prøve at gætte lidt på, hvilke konsekvenser det her lovforslag konkret har, så kan man jo se på de erfaringer, enkelte kommuner rundtomkring i landet allerede har gjort på området, og så kan man jo også vælge at lytte til de høringssvar, der er kommet til lovforslaget.

Hvad angår det med at hive børn med behov for vidtgående specialundervisning hjem fra amt til kommune med det formål at spare nogle penge, dog ofte under henvisning til, at barnet trives bedre i sit nærmiljø, og at folkeskolen jo skal være rummelig, så er det jo allerede afprøvet flere steder i landet.

Nu er det der med at blive undervist i sit nærmiljø ikke nødvendigvis altid et gode, og også rummelighedsbegrebet dækker jo over temmelig mange forskellige ting. Lad mig give et eksempel: En elev, som efter mange kampe i sin klasse har haft en skoletid, som han eller hun primært har tilbragt i den øvre ende af gardinerne til stor gene for hele klassen, til stor gene for lærere og til stor gene for omgivelserne, bliver udredt på børnepsykiatrisk afdeling, får en diagnose og bliver henvist til et vidtgående specialundervisningsstilbud i amtet, har jo ikke nødvendigvis gavn af at komme tilbage til det sted, hvor alle nederlagene havde deres baggrund, hvor alle lærerne peger fingre, og hvor eleven er blevet skældt ud i årevis, fordi han ikke har kunnet sidde stille på stolen.

Hvad angår rummeligheden, så ved vi, i hvert fald de af os, der har haft vores daglige gang rundtomkring i kommunerne, at rummelighedsbegrebet burde dække over, at skolerne har storsind og overbærenhed, frirum og råderum, men i virkeligheden dækker det jo over, at jo flere man kan rumme ude på skolerne, jo flere penge kan kommunen spare. Sådan er den virkelighed, som er en konsekvens af regeringens skattestop. Der, hvor jeg kommer fra, udmønter det sig altså også i mange nedslidte lærere, langtidssygemeldte pædagoger, frustrerede forældre og ikke mindst ulykkelige elever.

Dertil kommer så, at den enkelte kommune kan risikere at skulle støtte fire, fem børn på hvert alderstrin med vidt forskellige handicap og problemstillinger, og derfor vil den nødvendige indsats for det enkelte barn jo blive væsentlig ringere, end hvis barnet kan undervises sammen med ligesindede i fagligt mere specialiserede miljøer.

Antallet af børn i specialskoler er 4.452 ud af 547.715 elever i folkeskolens 1. til 7. klasse. Tallet indikerer et relativt lavt antal børn, som kræver specialiseret indsats for at kunne klare sig her i tilværelsen.

Hvad angår høringssvarene, giver de jo udtryk for en betydelig bekymring med hensyn til risikoen for, at den ekspertise på specialundervisningsområdet, som nu befinder sig i amterne,